

ken fördelaktigt, vara förbjudne att begagna sig deraf endast af den omständighet, att Bankens kassa till en tiondedel befinnes bestå af guld?

På grund af hvad jag anförde, hemställer jag,

att Riksdagen behagade besluta att § 12 må ur Banko-reglementet uteslutas.

Om remiss till Banko-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

A. O. Wallenberg.

N:o 35.

Af Herr **Wærn, Carl Fredrik:** *Om upphörande af fyr- och båkafgifter för fartyg gående emellan inrikes orter m. m.*

Det har länge klagats deröfver, att svenska sjöfarten är snarare i af- än tilltagande, att en högst betydlig del af vår fraktfart besörjes med utländska fartyg och att vår kustbefolkning — långt ifrån att såsom Norges besörja icke blott sitt eget lands, utan äfven sina grannars fraktfart på utländska länder — tyckes sakna all håg för denna förvärfskälla, så att sjelfva den för denna befolkning lämpligaste andel af rikets egen fraktfart, kustfarten mellan inrikes orter, mer och mer besörjes af de städerna tillhöriga ångbåtarna, under det att antalet af landtmän tillhöriga fartyg och båtar minskas.

En väsendtlig orsak till detta beklagliga förhållande ligger utan tvifvel i den mängd af skatter och afgifter, som betunga sjöfarten och gör den mindre lönande. Äfven utländska fartygsredare klaga bittert öfver de höga umgälder, som de måste betala i svenska hamnar.

Främst bland dessa skatter och afgifter är att nämna de så kallade fyr- och båkmedlen, hvilka under sistlidet år, 1868, uppgingo till det anse- nliga beloppet af 768,265 R:dr.

Då nu, såsom af Kongl. Maj:ts nådiga Proposition om Statsverkets tillstånd och behof inhemtas, för lots- och fyrväsendet icke behöfliga öfver- skottsmedel på denna afgift under de två sista åren uppkommit till ett be- lopp i rundt tal af 180,000 R:dr, och 1868 års ofvan angifna inkomst med icke mindre än 117,800 R:dr öfverstiger det för anslaget till Lots- och Fyrinrättningen med dertill hörande personal till 650,460 R:dr beräknade anslag, samt redan 1809 års Ständer och 1828—1830 års samt alla följande Riksdagar förklarar, att fyr- och båkmedlen endast skola användas till det med dem afsedda ändamål, Lots- och Fyrinrättningens upprätthållande, så föreslår jag att afgiften måtte så betydligt nedsättas, att ej vidare några icke behöfliga öfverskottsmedel måtte uppkomma.

För den händelse, att för det verkliga behofvets bestämmande en utredning måste försiggå, som icke vid denna riksdag kan medhinnas, före- slår jag särskildt afskaffande redan nu af fyr- och båkmedel för fartyg, som gå emellan inrikes orter.

Dessa fartyg hafva blott en mera tillfällig än ständig nytta af fyr- arne. Ofta äro deras turer sådana, att de aldrig se, eller, äfven om de skulle se, icke hafva ringaste ledning af de i yttre hafsbandet belägna fyr- arne, och vanligen äro skepparne så hemmastadde i de farvatten, de be- söka, att de kunna undvara fyrar. Afgiften står således icke i förhållande till den nytta de deraf draga.

Ej heller faller den jemt och rättvist på dem, som enligt gällande förordning böra betala den, eller är uppbörden deraf underkastad någon under alla omständigheter verksam kontroll. Enligt Kongl. Förordningen af den 9 Juli 1862 skall fyr- och båkafgiften för inrikes sjöfart erläggas vid tullkammare i den stad eller ort, der lossning först sker; om ingen tullkammare finnes på destinationsorten, skall tullkammaren på afgangs- orten uppbära den, och om last både intages och lossas på ställen, hvarest inga tullkammare finnas, skall afgiften uppbäras af tullbetjent, om sådan är å stället, och i annat fall af den å närmaste lotsplats varande ålderman eller äldsta lots. Det är klart, att afgiften i de förra fallen icke alltid och i det sista mycket sällan erlægges, under det att tulltjenstemännen hafva ett mycket oneröst åliggande att efterse och kontrollera om afgiften — som för små fartyg för hvarje gång uppgår till ringa belopp — af alla från inrikes ort ankommande eller till inrikes ort afgående fartyg blifvit eller bli. erlagd.

Afgiften, från hvilken fartyg och båtar, däckade under 9 nyläster och odäckade under 12 nyläster, äro befriade, utgår enligt Kongl. Kungörelsen af den 11 April 1867 med 24 öre per nyläst af däckadt och 6 öre per nyläst af odäckadt fartyg för hvarje resa; dock må fartyg, som gör resor mellan svenska städer eller orter, sedan fyr- och båkafgift till fulla beloppet för en resa blifvit under en kalendermånad erlagd, åtnjuta befrielse från dylik afgift å samma ort för öfriga resor under samma månad.

Till följd af denna sista bestämmelse har inrikes fyr- och båkafgiften, som år 1865 uppgick till 40,051 R:dr

och år 1866 till 47,841 »

år 1867 endast utgjort . 29,783 »

och 1868 28,920 »

Den kan således numera icke beräknas till mera än 30,000 R:dr, ett belopp, som det med hänsyn till sistlidet års stora öfverskott — äfvensom med afseende derpå att fyr- och båkmedlen under åren 1865—1867 i medeltal uppgått till 675,865 R:dr, eller 25,865 R:dr mera än Kongl. Maj:t för år 1869 beräknat, nemligen 650,000 R:dr — icke kan anses innebära ringaste våda för lots- och fyrinrättningen att undvara. På statsregleringens slutsumma har den alldeles intet inflytande. Jag föreslår alltså:

att fyr- och båkafgift af fartyg, gående mellan inrikes orter, måtte afskaffas; samt

att lots- och fyrinrättningens behof för den närmaste framtiden måtte utredas, och att, om dessa behof icke uppgå till det belopp, som af fyr- och båkmedlen kan beräknas till Statsverket inflyta, fyr- och båkafgiften af fartyg, ankommande från eller afgående till utrikes ort, måtte i förhållande nedsättas.

Stockholm den 28 Januari 1869.

C. Fr Wærn.